

*isterse
kendi sözlüğünü yazabilir insan
ve acının da tadını çıkarabilir!*

5

Aysel mutfaktaydı. Tepsilerde duran pişmeye hazır poğaçaları kontrol edip bunları misafirler gelince pişiririm diye düşünerek keki fırına sürdü. Salona geçti ve televizyonun sesini kısıp telefon defterinden bir numara bulup tuşladı. Beş-altı kez çaldıktan sonra telefon açılınca, “Merhaba Yıldızcım nasılsın?” dedi samimi bir sesle.

“İyiyim Aysel abla n’olsun... Sen nasılsın? Hayırdır?”

“Hayır ayol hayır... İyiğim ben de. Şöyle uzun zamandır beraber oturamadık, uğramadın da özledim.”

“Öyle oldu valla... İş güç çoluk çocuk olunca, vakit kalmıyor be Aysel abla.”

“Haklısın haklısın... Ben de bugün kek, poğaçaya falan hazırladım. Hadi gel öğleden sonra da oturalım. Olur mu?”

Yıldız düşünmek için duraksadı.

Aysel sabırsızdı. “İşin mi var yoksa?”

“İşim yok da azıcık vücudum kırık gibi, yatacaktım.”

“Gel oturalım işte kız, işe koşmayacağım seni merak etme! Oturur iki laflarız işte,” diyerek ısrar etti Aysel.

Kimseleri kıramayan Yıldız gülümseyerek cevap verdi. “Tamam tamam gelirim o zaman ama çok oturamam ablacım.”

Aysel rahatlamıştı. “Tamam bekliyorum, geç kalma,” dedikten sonra aklına henüz gelmiş gibi sözlerini süzdürdü. “Haaa... Bir de gelirken uğrayıp Nurcan’ı da alıver istersen, şimdi onu da ayrıca aramayayım, fırına bakacağım.”

“Olur olur, ben telefon açarım.”

Bu seçeneği hesaba katmayan Aysel telaşlansa da sesine fazladan şeker katarak konuştu. “Yok telefon etme, uğra da al.”

Yıldız planı anlamıştı. “Siz yine kavga mı ettiniz Aysel abla?”

“Yok be ne kavgası! Dün azıcık tartıştık... Şimdi ben aramayayım, sen uğrarsan kırmaz seni.”

“Ahhh be Aysel abla, niye arayıp kendin konuşmuyorsun da her seferinde böyle dolambaçlı işler çeviriyorsun?”

Aysel kızdı ama insanları istediği noktaya getirmesini bilirdi. “E aşk olsun Yıldız! Kızım bildim bir şey istedim senden... N’olur uğrayıversen?”

Genç kadın uzatmak istemedi ve bıkkın bir sesle, “Offf Aysel abla...” dedi. “Tamam uğrarım ama gelmezse karışmam.”

Aysel kadının itirazını unutmuş gibiydi, abartılı bir sevecenlikle cevap verdi. “Teşekkür ederim canım benim. Hadi bekliyorum.”

Yıldız telefonu kapatıp odadan çıkarken kendi kendine söylendi. “Allah Allaaah! Küs kalamıyorsanız küsmeyin be anam!”

*

Altmış yaşında, uzun boylu ve iri yarı bir adam olan İsmail Bey dikkatle taşıdığı gül buketiyle Maral’ın yanına gidip her zamanki nazik ifadesiyle, “İyi günler kızım, Rafet Hanım’la görüşmek istiyorum, bir zahmet haber verir misiniz?” diye sordu.

“İyi günler İsmail Bey ama Rafet Hanım az evvel çıktı, çarşıda bazı işleri var da bugün.”

“Hay Allah, bugün de kaçırdım deseneze... Keşke telefon etseydim!” diye hayıflandı adam ve ne yapacağını bilmez bir halde elindeki güllere baktı. “Bunları size bıraksam kendisine verir misiniz?”

“Tabii tabii iletirim ben kendisine.” diyen Maral hemen buketi aldı.

“Lütfen kendisine derin saygılarımı iletiniz, en kısa zamanda tekrar geleceğimi de söyleyin.”

“Tabii efendim, iletirim,” dedi Maral gülümseyerek.

Adam kapıdan çıkıp uzaklaştığı sırada lobiye Rafet geldi ve Maral onu görünce parmağıyla damağını kaldırdı. “Ayy Rafet abla! Tam zamanında yani!”

Kadın güllere bakarak sordu: “N’oldu, tam zamanında olan ne? Bu güller nedir?” Gülümsedi. “Gizli bir hayranın mı var yoksa?”

“Maalesef yok...” dedi Maral ve kocaman gülümseyerek sürdürdü konuşmasını. “Bunlar sizin gizlenmeyen hayranınızdan. İsmail Bey buradaydı.”

Rafet yüzünü buruşturup kapı tarafını kontrol etti. “Gitti değil mi? Yok dedin, değil mi Maral?”

“Dedim dedim merak etme Rafet abla ama sen de böyle pat diye geliyorsun, on beş-yirmi saniye evvel gelsen hem beni yalancı çıkaracaktın hem kendini.”

“E yalancıyız tabii!” Kızın tuhaf tuhaf baktığını fark edince, “Değil miyiz?” diyerek bir kahkaha patlattı.

Maral iç geçirerek, “Rafet abla, sen bu İsmail Bey’le konuşsan...”

“Ne konuşacağım ben onunla?”

“Yani... İstemediğini söyle... Adam sürekli bir bahaneyle seni görmeye geliyor, yazık valla, üzülüyorum adama.”

Rafet kaşlarını çatarak, “Aaaa ne konuşayım ben onunla?” dedi. “Geliyor da bir şey mi söylüyor? Kahve içip sohbet ediyor, emeklilikten, romatizmasından ve yalnızlıktan bahsedip bahsedip gidiyor.”

“Ama belli!”

“Değil! Hiçbir şey belli değil efendim! Adam belki de sadece inceliğinden gelip hal hatır soruyor?”

“O zaman niye yok dedirtiyorsun? Hem insan inceliğinden gül getirir mi?”

Rafet imalı bir sesle ona hatırlattı: “Sen hediyeler getiriyorsun ya Yannis’le bana.”

“O... O başka... Biz aynı yerde çalışıyoruz!”

Rafet elini sallayarak uzaklaşırken, “Neyse ne canım... Offf! İşim gücüm var benim,” diye söylendi. Birkaç adım atmışken arkasını dönerek ekledi: “Gülleri vazoya koy, solmasınlar!”

*

Uğur kahvedeydi. Dışarıda birkaç kişiyle aynı masada oturuyordu. İçeriden gelen, sadece bağlamalarla kaydedilmiş *Aslan Mustafam* türküsüyle coşan birkaç müşteri alkış tutarak parçaya eşlik ediyordu. O sırada Mecnun büyük bir enerjyle kahveye girip kolundaki saate bakarak, “Saat 11.30... Saat 11.30... Çiçekçi Mecnun kasabanın yaşlılarına iyi günler diler!” diye bağırdı ve kahkaha attı.

Yetmişlerinde bir adam, “Hadi len! Hani burda yaşlı? Bir tane göster bakalım,” deyip gülümseyerek pazularını şişirdi.

“Mehmet dayı yaaa... O pazularla kavanoz bile açamazsın sen artık.” Etrafına şöyle bir bakındı. “Hepinizin ahı gitmiş vahı kalmış...” Bir sır verecekmiş gibi sesini alçalttı. “Hepiniiz yakında öleceksiniiz!”

Müşterilerden kimi cık cık cık yaparak gülse de genel olarak herkes neşelenmişti.

Mecnun masalardan birine oturup içeri bağırdı: “Melih bir çay kap gel aslanım, şurda genç genç iki muhabbet edelim!” Etrafa bakarak kahkaha attı. “Gençleşip güzelleşmek isteyenler de bize katılabilirler... Masamız herkese açık!”

Yan masadan bir adam bağırdı: “Lan Mecnun, ölmeden senin akıllandığını göreceğiz miyiz acaba?”

“İh... Çabuk öleceğinizden değil, gerçi tabii bu da bir sebep... Ama asıl sebep aklım. Ben çok akıllıyım zaten, sizin gözünüz bozuk. Öğretmenime sorun!” Takım elbiseli altmışlarında bir adama döndü. “Hocam kimdi senin en birinci öğrencin?”

Bu sırada Melih de bir fincan çayla gelip Mecnun’un masasına oturmuştu. Uğur da gülümseyerek takip ediyordu sohbeti.

Öğretmeni gülerek cevap verdi. “Sendin tabii Mecnun ama haylazlıkta birinciydin. Her gün bir vukuat, her gün bir vukuat. Bu lise senin gibi bir öğrenci daha görmedi...” Gülerek ekledi: “Görmez de bundan sonra.” Başını iki yana salladı. “Hiç sanmam!”

Başka bir masadan bir adam seslendi: “Ahmet Hoca anlatsana şu rapor hikâyesini bir daha. Patates baskısıyla nasıl doktor mührü yapmıştı bizim deli?”

Öğretmen Mecnun’un sahte doktor raporuyla karşısına çıktığı günü anlatmaya başlayınca herkes gülümseyerek onu dinlemeye başladı.

*

Yıldız yanında gergin bir şekilde duran Nurcan’la Aysel’in kapısını çaldı.

“Hoş geldiniz hoş geldiniiz!”

“Hoş bulduk Aysel ablacım, hoş bulduk.”

Öpüşürlerken yüzü asık olan Nurcan, “Hoş bulduk!” dedi ciddi bir ses tonuyla.

“Nurcancım senin de gelmene pek memnun oldum, senin şu çok sevdiğin poğaçadan yaptım bugün.”

“Ne iyi etmişsin, çayın yanına koyarsın, dedikodu ede ede yeriz artık,” diye cevap verdi Nurcan imalı bir ifadeyle.

“E Nurcan ama sen de ufacık hataları çok büyütüyorsun ama...”

“Büyütürüm tabii... Çünkü büyütmediğimde...” dedi Nurcan.

“Ne?” diye sordu Aysel gerilerek.

Nurcan bu meydan okumayı karşılıksız bırakmamaya karar verdi. “Büyütmediğimde, dilinin ayarı daha çok kaçıyor!”

Aysel içinden kızdı. Bu kadın hep böyleydi! Hem her şeye çabucak kırılıyor hem de zor barışıyordu. Halbuki kendisi öyle değildi. Aramızda çok fark var diye düşündü, ben tüm kişisel gelişim programlarını takip ediyorum, o ise sadece dizi izliyor, e doğal tabii öz eleştiriye açık olmaması. “Bak şimdi!” dedi kırgın bir ses tonuyla.

Onları şaşkınlıkla izleyen Yıldız önce Aysel’e, sonra Nurcan’a dönerek araya girdi. “Aaaa Aysel abla! Nurcan abla! Çocukları geçtiniz valla. Şuraya güzel güzel oturmaya geldim, hem de hasta hasta, ettiğinize bakın. Hadi, ayakta mı duracağız?”

Bunu fırsat bilen Aysel misafirleri otururken, “Canım yok bir şey, takılıyor biz birbirimize, bizi bilmez misin...” diyerek Nurcan’a gülümsedi. Arkadaşının gülümseyerek karşılık verdiğini görünce rahat bir nefes alarak sordu: “Söyleyin bakalım kahveler her zamanki gibi orta şekerli mi olsun?”

“Yok ablacım içim şeker istiyor bugün, sen otur ben yaparım kahveleri,” diyen Yıldız ayağa kalktı.

“Olur mu canım hastasın sen otur, ben hemen yapar gelirim.”

*

Handan deniz kenarında oturmuş çay içerken telefonunu çıkarıp tuşladı. “Alo, Rafet abla ben Handan, müsait misin?”

Elleri alışveriş poşetleriyle dolu olan Yannis ve Rafet arabaya doğru yürüyorlardı. “Ha buyur Handancım, müsaitim müsaitim. N’oldu, işlerini hallettin mi?”

“Hallettim hallettim. Mecnun’la anlaştık sanırım, boyacılar da evde. Sana zahmet olacak ama benim bir de perde işini halletmem gerek. Bunun için de bana bi yer söylesen?”

“Neredesin sen?”

“Limanın ordayım, çay içiyorum.”

“Ha Küçükdeniz’desin... İyi o zaman. Biz de Yannis’le çarşıdayız, on dakikaya kadar geliriz yanına.”

“Tamam bekliyorum burada.”

*

Mecnun, Atlas ile beraber otelin arka bahçesindeydi. Poşetlerin içindeki hercai menekşeleri dikmek için toprağı kazmaya başlamıştı. Yanı başında dikilen Atlas’a dönüp sordu: “Sen yardım etmeyecek misin?”

“Etceem.”

“E bu pantolonla mı çalışacaksın? Yere benim gibi diz çökerek oturman lazım.”

“Evet.”

“Bak Rafet bana bağırmasın sonra!”

Atlas omzunu silkerek karşılık verdi. “O dedi.”

“Ne dedi?”

“Bu artık bahçıvan pantolonun olsun dedi.”

Mecnun toprağı yeterince kazdıktan sonra menekşeyi poşetinden çıkararak, “Bak şimdi, bu kadar derinlikte kazıyorsun, al şu ufak küreği...”

Atlas da diz çöktü ve küreği eline alıp kazmaya başladı.

“İkisinin arasında biraz boşluk olacak Atlasım.”

Çocuk parmağıyla göstererek sordu: “Şurası mı?”

“Hah... Afferin sana, tam orası işte! Kaz bakalım şimdi.”

Atlas onun nasıl yaptığına dikkatle bakarak toprağı aynı derinlikte kazdıktan sonra, “Oldu mu?” diye sordu.

“Sen yaparsın da olmaz mı? Aslanım benim, seç bakalım şu menekşelerden bi tanesini.”

Atlas mor bir tane seçince Mecnun poşeti kesip sıyrırken, “Eveet, bunu çıkarma işini ben yapıyorum,” dedi.

Mecnun kalıp olarak çıkardığı menekşeyi elinde tutarken Atlas çiçeği okşadı. “Çok güzel bu çiçek.”

“Tüm çiçekler, otlar, ağaçlar güzeldir Atlas.” Çiçeği kazdığı yere yerleşiren çocuğu izleyerek sözlerine devam etti. “Bak bu doğada gördüğün her bitki... Bütün ağaçlar ve çiçekler çok çok çok akıllı ve duyguludur. Onları seversen, onlar sana her sorunun cevabını verir, bunu biliyor muydun?”

Atlas kıkırdadı. “Ama onlar konuşmaz ki...”

Mecnun da gülerken başını salladı. “Sen öyle zannet! Bir derdin olduğunda, gel buraya çiçekleri seyret... Birine kızdığında git bir ağacın altına otur onunla dertleş... Hepsi çok iyi sırdaştır.”

Atlas anlamaya çalışarak sordu: “Senin gibi mi?”

“Benden bile iyi!” Ciddiyetle sürdürdü konuşmasını. “Bana hayatın en gizli sırrını onlar verdi biliyor musun?”

Atlas poposunun üzerine oturarak merakla sordu: “Şifre gibi mi?”

“Eveet, hayatın şifresi... Bak bu daha güzel oldu... Hayatın şifresi...”

Atlas buna pek inanmamıştı. “Ne peki?”

“Sevmek ve gülmek.”

“Bu kadar mı?” dedi Atlas hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

“Evet, bu kadar...” Parmağıyla işaret ederek ekledi: “Biiir... Tüm dünyayı ve tüm canlıları seveceksin...”

Atlas derhal araya girdi. “Çok kötü insanları?”

Bu kez hayal kırıklığına uğrayan Mecnun'du. "Atlaas, ne konuşmuştuk, kötü insan yoktur! Bazen kötülük yapan insanlar vardır... Onları da seversek, onlar da iyi şeyler yapmaya başlarlar. Hatırladın mı?"

Mecnun onunla vakit geçirmeyi çok seviyordu. Parmaklarıyla işaret ederek keyifle nutuğuna devam etti. "İkiii... Ne olursa olsun güleceksin..."

"N'olursa olsun mu?"

"N'olursa olsun..."

"Çok pahalı topun patlasa bile mi?" diye sordu Atlas üzgün bir ses tonuyla.

Mecnun onun durgunluğunun sebebini keşfetmişti nihayet. "Tabii... Asıl o zaman güleceksin Atlas... Çünkü niyece?"

"Niye?" diye sordu Atlas merakla.

"Çünkü Mecnun, bu işi bitirir bitirmez, koşup sana o topun aynısından alacak!"

Atlas'ın birden aydınlanan yüzü yine düştü. "Rafet kızar."

"Rafet bana kızmaz merak etme seen, hadi... Hadi bitirelim şurayı da şu top işini halledelim."

Atlas küçük küreği eline alıp büyük bir istekle toprağı kazmaya başladı.

*

Yannis, Handan ve Rafet denize bakarak çaylarını yudumluyorlardı.

Kısa süreli bir sessizlik olunca Rafet'in aklına bir şey takıldı. "Handan?"

"Efendim Rafet abla?"

"Kızım geldin gelesi epey muhabbet ettik ama sen öyle çok şey anlatmıyorsun, bir Ankara'dan geldiğini biliyorum, o kadar. Yok mu senin bir hayat hikâyesi? Bir ailen? Bir işin?" Gülerek sordu: "Yoksa gizli ajan mısın?"

"Yok canım!" diyerek güldü Handan. "Annem babam var, onlar memlekette, Amasra'da yaşıyorlar. İşte Ankara'dan geldim ve burada yaşamak istiyorum artık. İşim vardı tabii..."

Rafet sorar gözlerle baktı onun yüzüne, Yannis ise konuşmayı yorumsuz bakışlarla takip ediyordu.

"Avukatlık yapıyordum," dedi Handan sonunda.

"Oooo!" dedi Rafet ve gülerek sözlerine devam etti. "Anlamalıydım yerleşme şeklinden." Kahkaha attı ama sonra aklına gelen fikirden hiç hoşlanmadı. "Burada büro mu açacaksın yoksa?"

"Yook yok! Bıraktım avukatlığı."

"E iyi o zaman çünkü burada yeterince var..." dedi. "E ne yapacaksın o zaman?"

"Bilmem. Bakalım... Zaman ne gösterecek..." diye cevap verdi Handan omzunu silkerek.

Rafet Yannis'e döndü. "İşte senin gibi, buraya öylesine uğrayan biri daha..." Genç kadına bakarak bir kahkaha patlattı. "Sen de otelin diğer yarısını alma da elimden!"

"Askolsun Rafet abla..." dedi Yannis gülümseyerek. "Benden memnun değilsin?"

Rafet derin bir iç çekti. "Olmam mı Yannis... Hüsnüm öldüğünde hızır gibi yetiştin..." Handan'a dönerek konuşmasını sürdürdü. "Bir yandan aşçı arıyorum, bir yandan diğer işler, hepsi bana kaldı." Adama bakarak minnet dolu bir sesle ekledi: "Allah biliyor ya! Dar zamanımdı." Genç kadını gülümseyerek uyardı: "Ama şimdi gayet iyi zaman. Bak söyleyeyim peşin peşin, biz oteli satmayız!"

*

Dışarıdaki masalar tamamen doluydu. Melih ve Mete durmadan çay kahve taşıyorlardı. Bir masada orta yaşlı, güzel sesli bir adam *Ümit Tokcan*'ın söylediği *Çalın Davulları* türküsüne eşlik ediyordu.

İçeride ise bir-iki masada çay içerek kitap okuyanlar vardı. Uğur tek başına oturmuş bir arkeoloji dergisi inceliyordu. Yıllar evvel turistlerden biri bir dergi unutmuştu. Sıkıldığı bir an vakit

geçsin diye eline almıştı ve o gün bugündür arkeoloji ilgisini çeker olmuştu. Hemen dergiye abone olmuştu. Okuduklarından müthiş bir keyif alıyordu. Bir yandan dergi okuyor, bir yandan da Melih'i takip ediyordu. Yardımcısının morali bozuktu, cep telefonuna da sürekli mesaj geliyordu.

“Mete kahveleri sen yap oğlum. Melih biraz buraya gelir misin?”

Genç adam, “Üç sade kahve, Mustafa abinin masaya,” dedikten sonra Uğur'un yanına gitti. “Buyur usta.”

Uğur sandalyeyi çekerek, “Otur şöyle...” dedi. Melih oturduğunda ise hemen sordu: “Oğlum neyin var senin bugün? Yüzünden düşen bin parça.”

“Yok bir şey usta,” dedi Melih sıkılarak.

“Var var... Hadi biraz dertleşelim, açılırsın.” Duraksadı. “Gizem’le mi ilgili?”

Melih başını salladı ama bir şey söylemedi.

“Sorun nedir?”

Melih kızgındı. “Hep aynı şey usta, ne olacak? Beni dinlemiyor. Hafta sonu İzmir’e gidecekmiş arkadaşlarıyla!” Öfkelenildi. “Gezecekmiş!”

“Ne var bunda? Sen arkadaşlarıyla gezmiyor musun?”

“Aynı şey değil usta... Mesele gezip gezmemesi değil!”

“Ne ya?”

“Mesele beni dinlememesi!”

Uğur birkaç dakika bir şey demedi, sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Bak Melih oğlum... Üç yıldır burdasın ve tepkilerin hiç değişmedi. Sana şurdan kitap veriyorum okumuyorsun. Tamam anladım, okumayı sevmiyorsun.” Gülümsedi. “Öğüt vermek de almak kadar sıkıcı. Bu durumda...” Durup biraz daha düşündü ve anlattıklarına kulak kesilmiş genci süzüp sözlerine devam etti. “Bu durumda ben senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Tabii ki usta!”

“Bugün sakın ol. İş bitip de eve gidince, akşam yalnızken... Sakın kafayla bir düşün bakalım.”

“Neyi düşüneyim usta?” diye sordu Melih sabırsızca.

“Söylüyorum dur.” Gülümsedi. “Tuhafına gidecek bu istek ama...” Melih’in iyice meraklandığını fark edince yavaş yavaş konuştu. “Şöyle çocukluğunu bir düşün... İlkokulun ilk yıllarına kadar. Sen ufakken yani. Bana yarın, çok ama çok canını sıkan, seni üzen iki olayı anlat. Olur mu?”

“İyi de usta ne alakası var bunun konuyla?”

Uğur yumuşak bir el hareketiyle susturdu onu. “Alakası var ya da yok... Merakım, şu andaki moral bozukluğunla ilgili değil. Farz et, can sıkıcı iki çocukluk hatıranı merak ettim. Olur mu?”

Melih çok mantıklı bulmadı bu isteği ama sonuçta zor bir şey de değildi. “Oluur.”

Uğur onun omzuna babacan bir şekilde vurdu. “Hadi şimdi, surat asmadan işinin başına bakalım. Bak buraya gelenlerin de kim bilir ne dertleri var. Güler yüzlü olalım.” Gülümseyerek sordu: “Bizim dertlerimizin sorumlusu müşteri değil, öyle değil mi?”

Melih de gülümseyerek başını salladı ve “Tamam ustam, haklısın,” diyerek çay ocağına doğru ilerledi.

O sırada postacı geldi ve Uğur’a bir mektup bıraktı. Uğur zarfa baktı, gönderen kısmında isim yoktu ama adresteki el yazısını görünce yüzü allak bullak oldu.

*

Büyük planını Yıldız’a anlatan Aysel övgüyü hak ettiğini düşünerek sordu: “Eeee... Nasıl buldun planımı Yıldızcım?”

“Valla ne diyeyim Aysel ablacım, inşallah istediğin gibi olur ama...”

“Ama ne?”

“Yani bilemiyorum ki... Hangi devirdeyiz? Taylan otuzuna gelmiş koca adam, o bilir kiminle evleneceğini, kendisi bulur.”

“Aman, kendisi bulurmuş! Balsa bulurdu şimdiye kadar!”

“Canım belki buldu, nerden biliyorsun?” diyerek söze karıştı Nurcan.

Aysel kulağını çekip parmağını sehpaye vurdu. “Şeytan kulağına kurşun!”

“Ama olabilir yani...” dedi Yıldız gülümseyerek. “Fena mı, Kanadalı bir gelinin olur, ecnebi gelinim var diye hava atarsın.”

“Ayy ben ne diyorum siz ne diyorsunuz yaaa!” Tekrar kulağını çekip parmağını şiddetle sehpaye vururken ekledi: “Allah yazdıysa bozsun!”

Yıldız tüm huysuzluklarına rağmen seviyordu bu iki kadını, sık görüşmeye katlanamasa da arada görüşmeyi özlüyordu. “Hem belki...” dedi ama devam etmekte tereddüt etti.

Aysel meraklandı. “Ayyy Yıldız, hem belki ne? Söylesene ne söyleyeceksen!”

“Belki kız Taylan’ı beğenmez,” dedikten sonra akıbetinin ne olacağını merakla bekledi.

Aysel sahte bir kahkaha attı. “Kiiim? Eylül mü? Benim oğlumu beğenmeyecek kız anasından doğmamıştır daha! Gül gibi mesleği var, boylu poslu, e zengin de, daha ne olsun? Daha ne ister bir kadın ayol?”

Arkadaşının bu övünme huyundan hoşlanmayan Nurcan içinden, “Tek senin mi çocuğun var? Senin çocuğun can da herkesinki patlıcan mı?” diye haykırdı. Konuştuğunda ise sesinden bal damlıyordu. “Ayselcim ama herkesin çocuğu kendine güzel. Sorsan Eylül’ün annesine, o da yere göğe koyamaz kızını...”

“Orası öyle ama şimdi benim oğlum gerçekten öyle!” dedi Aysel noktayı koyarak.

“Aysel abla?” dedi Yıldız aklına bir şey gelmiş gibi.

“Efendim?”

“Sen böyle planlar yaparken, ister misin seninki bir kızla çıkagelsin, evlendim desin?” Güldü.

Nurcan da gülerken katıldı bu ihtimale. “Olur mu olur...”

“Ayyy ne diyorsunuz siz yaaa?” dedi Aysel öfkelenerek. “Benim Taylanım öyle bir şey yapmaz...” Kulağını çekip elinin tersiyle tekrar üç kez sehpaye vurdu. “Şeytan kulağına kurşuuun!”

Nurcan gülmeye başladı. “Aman be Aysel, geldiğimizden beri kurşunluyorsun, şeytanda kulak mı kaldı?”

Kahkaha attılar.

*

Yannis, Rafet ve Handan otele döner dönmez kendilerini bahçedeki masaya attılar. Rafet genç kadına sordu: “Perde işi istediğin gibi halloldu mu?”

“Oldu oldu sağ olasin.”

“Bir çay da burada içelim mi?” Handan’a göz kırptı. “Kurabiye de yaptım bugün.”

Genç kadın iştahla gülümsedi. “Hiçbir şartta hayır demeyeceğim bir teklif bul!”

“Size afiyet olsun, benim mutfakta işlerim var.”

“Aman otur be Yannis! Yaparsın, ne güzel sohbet ediyorduk.”

Bu sırada Maral lobiden onlara bakıyor, belli etmeden Handan’ı inceliyordu.

Yannis Handan’a kaçamak bakışlar atarak, “Baska zaman devam ederiz, aksam yemek kalabalık olacak,” dedi ve gülümseyerek Rafet’e döndü. “Aşçı çalışmalı yoksa zarar ederiz.” İki kadına da başıyla selam verip yanlarında ayrıldı ve lobiye girdiğinde hızla işine odaklanan Maral’a bakmadan, “Merhaba,” deyip mutfığa geçti.

*

Yıldız ayakkabılarını giyerken diğerleri onu geçirmek üzere antrede bekliyordu. Öpüşüp kucaklaştılar. “Ellerine sağlık Aysel abla, değişiklik oldu benim için de.”

“E erken kalktın ama?”

“Çocuklar okuldan gelmek üzere, daha yemek yapacağım.”

“Aslında benim de yemeğim yok, ben de kalksam...” dedi Nurcan.

“Aman otur sen be, senin evin şurası... Çoluk yok çocuk yok, yumurta kırarsın olur biter.”

“Doğru doğru, bir başına olunca yemek dert değil.”

Aysel ve Nurcan davet beklemeden gelmesini tembihleyerek genç kadını yolcu ettiler. Aysel kapıyı kapar kapamaz heyecanla arkadaşına döndü. “Nereye gidiyorsun sen? Otur bak sana anlatacağım neler neler var!”

Kırgınlığı tam olarak geçmese de, kırgınlığı küslüğü önemsemeyeceğimiz şeyler vardır hayatta diye düşündü Nurcan ve “N’oldu?” diye sordu merakla.

“Galiba sen haklısın Nurcan.”

“Haklı mıyım? Hangi konuda?” Arkadaşının susup karşısındakini merakta bırakmayı sevdiğini bildiğinden dayanamayarak sözlerini sürdürdü. “Ayy ne diyorsun Aysel? Açık konuşsana, hiçbir şey anlamıyorum.”

“Hani geçen gün sen, bizim yaşımızdaki adamların peşinde bir sürü kadın olduğunu söyledin ya...”

“Ben öyle demedim... Ben dedim ki...” diye itiraz edecek oldu Nurcan ama devamını getiremedi.

“Ay aman neyse ne... Ona benzer bir şey dedin ya!”

“Hııı?”

“Sanırım benim Uğur’un peşinde böyle bir kadın var,” dedi Aysel endişeli bir ses tonuyla. Üzüntülü bir şekilde ekledi: “Hatta belki Uğur’un da onda gözü vardır.”

Nurcan elini ağzına kapatırken gözlerini kocaman açtı. Konuşamadı. Aman Allah’ım diye düşündü. Barışmayacaktım neredeyse! Bu kadar önemli bir olayı kaçırmak bir yana, haklı çıktığımdan haberim bile olmayacaktı! “Demeee! Ciddi misin sen?”

“Nurcan, şaka yapar gibi bir halim mi var?” diye terslendi Aysel.

Nurcan haklı çıktığına sevinemedi çünkü arada kavga etseler de en iyi arkadaşı Aysel’di. Uğur gibi bir adam bunu yaparsa Rıza neler etmezdi ki? Paniğe kapıldı ve derin bir iç çekerek dizine vurmaya başladı. Dizi acıyınca sordu: “Kim bu kadının? Anlatsana be, çatlatma adamı!” Aysel anlatmaya başladı. “Bak şimdi... Uğur’la dün gece...”

*

Rafet Handan’ın sohbetini çok sevmesine rağmen bazen içinden keşke yavaş konuşsa diye geçiriyordu. Başını sallayarak, “Anladım,” dedi. Birkaç saniye sonra çaresiz bir ifadeyle sözlerini sürdürdü. “Anladım diyorum ama yalan!” Güldü. “Ben çok zeki değilim kızım... Böyle karman çorman cümleleri anlamıyorum!”

“Neresini anlamadın?”

“Hiçbir yerini! Bana öyle paradoks, bilinç falan deme! Değişik kelimeler kullanmadan anlat... Ne o öyle? Kısa kısa cümleler kur! Seni dinlerken yoruluyorum. Hızlı konuşma!”

Handan gülerken durumu kabullendi ve “Tamam,” dedi çayından bir yudum alarak.

Onun konuşmaya devam etmemesi üzerine, “Eee?” dedi Rafet. “Hem tamam diyorsun hem anlatmıyorsun, niye geldin Ankara’dan buraya? Yani...” Kafası karışmıştı. “İşini gücünü, her şeyini bırakıp neden yaşadığı yeri terk eder bir insan?”

Handan önce çiçeklere, sonra gökyüzüne baktı. “Çünkü hep böyle bir yerde yaşamayı hayal ederdim. Taaa çocukluğumdan beri...” Güldü. “Ananemin masallarında...”

“İyi de... Hadi emekli oldum deyip gelsen neyse. Gençsin daha... İşin gücün varken, çalışırken... Pat diye bırak gel...” Dudağını büzdü. “Ama tabii...”

“Tabii?”

“Özel bir sebebin varsa bilemem.” Duraksadı. “Yani ben aslında gerçekten çok meraklı bir tip değilim yanlış anlama ama...”

“Biliyorum biliyorum,” dedi Handan araya girerek ve uzaklara daldı bir an. “Güneş... Ankara’dan gitti!” Kadının yüzüne boş boş bakmasını fark etmeksizin sürdürdü sözlerini. “Güneş en iyi arkadaşım... On yıldan fazladır, üniversiteden beri...O da avukattı. İş ortağıydık aynı zamanda...”

Rafet nihayet durumu anlamış olmanın verdiği rahatlıkla sordu: “Nereye gitti?”
Handan iç geçirdi. “Senin Hüsnü’nün yanına gitti be Rafet abla...”
Bir sessizlik oldu. Rafet böyle bir cevap beklemediği için ne diyeceğini bilemiyordu.
“Orda ne varsa...” dedi Handan gülümseyerek. “Gidince göreceğiz artık...”
Rafet şaşkınlığını üzerinden atamasa da gülümsemeye, onun üzüntüsünü hafifletmeye çalıştı.
“Çok üzüldüm...”
Handan başını salladı.
Rafet bir süre sonra konuşmaya başladığında üzüntüsü sesine yansyordu. “Çok da genç ama... Kaza mı? Hastalık mı?”
Handan gayet doğal bir şekilde cevap verdi. “Perde asarken öldü.”
İçtiği çay boğazında kalınca öksürürken gülmeye başlayan Rafet bir taraftan da, “N’olur kusura bakma!” demeye çalışıyordu.
Handan gülerken onun sırtına vururken, “Yooo, gülebilirsin... Ben de her aklıma geldiğinde gülüyorum,” dedi ve kaşlarını kaldırıp başını yana eğerek söylendi. “Nasıl becerdiyse artık!”

*

Yannis mutfakta sebze doğrarken sağ elinin tersiyle başını ovaladı. Bunu gören Bülent telaşlanarak, “İyi misin şef?” diye sordu.
“İyiyim iyi... Biraz basım ağrıyor. Bu mevsimde hep olur.” Önlüğünü çıkardı. “Ama biraz odamda dinleneyim... Siz halledersiniz gerisini?”
“Hallederiz şef, sen dinlen,” dedi Bülent.
“Ben bir saat sonra gelirim.”
Yannis ceketini ve Maral’ın verdiği hediye alıp mutfaktan çıktı. Resepsiyonda kimse yoktu ve Maral’ın bilgisayarında *Randy Crawford*’ın söylediği *Almaz* adlı parça çalıyordu. Bakışları bahçede Rafet’le konuşan Handan’a takılınca masaya dirseklerini dayayıp yüzünü iki elinin arasına alarak genç kadını izlemeye başladı.
Coşkuyla bir şeyler anlatan Handan’ın yüzünü görebiliyordu. Gülüşü ne güzel diye düşündü. Çocuksu bir ilgiyle dinliyor hep... Ne kadar tatlı... Ne kadar hareketli bir güzelliği var bu kadının...
Tam o anda yemek salonundan çıkan Maral onu görünce duraksadı, Handan’ı seyrettiğini ve gülümsediğini fark ettiğinde ise donup kaldı.

*

Nurcan telaşla sehpa duran ters çevrilmiş fincanı işaret etti. “Hadi ver şunu bakayım da gideyim artık, çok geç oldu.”
“Sen de bugün tutturdun gideyim de gideyim. Akşama var daha... Hem bu soğumamış daha.”
“Derdim yemek. Rıza bugünlerde pek huysuz, hiçbir şeyi beğenmiyor. Benim yemekleri görümceminkiyi kıyaslıyor yine,” dedi Nurcan ve hemen kocasını taklit etti. “Güzel olmuş, Sevim’inkine benzemiş!”
“Aman! Bulmuş da bunuyor o da!”
“Çalışırken böyle huyları yoktu. Emeklilik yaramadı benim adama,” diyerek iç geçirdi Nurcan.
“Sen de adama bir rahat vermiyorsun ki Nurcan. Her gün dışarı nereye gider bu adam?” Sesini alçaltarak sözlerine devam etti. “Bak senin de başına gelir sonra dikkat et!”
“Aman sen de...” dedi Nurcan dalga geçerek. “Rıza’ya kim bakacak? O anca kardeşine gitsin, onun işlerine koşsun.”
“O niye o? Uğur’la ne farkı var?”
“Para farkı canım... Senin adam Karun gibi zengin!”
“Sadece para değil aslında... Uğur yaşına göre hâlâ yakışıklı,” dedi Aysel gururlanarak.
“Aaaa! Uğur yakışıklı da Rıza çirkin mi ayol? Gençken görecektin sen onu, kaç kız vardı peşinde.” Duraksadı. “Varmış yani... Öyle diyorlar.”

“Aman iyi iyi tamam... Şu falıma bak artık, soğudu!”

“Hadi inşallah korktuğun gibi değildir,” dedi Nurcan fincanı eline alırken. Bu sırada telefonu çalınca fincanı bırakıp hemen cevap verdi. “Alooo Semracım!” Karşı tarafı dinlerken başını salladı. “İyim kızım sen nasılsın? / Baban da iyi... Bildiğin gibi işte. / Ne yapalım, Aysel teyzenle oturuyoruz işte. / Tamam kızım söylerim, onun da selamı var, hadi sen toplantına git. / Güle güle...” Telefonu kapadığında dertli görünüyordu. “Bu da böyle üç cümle söyler kapar, hep işi var!”

“Aman n’apsın, çalışıyor kız,” diyen Aysel fincanı tekrar onun önüne itti. “Hadi artık bak şuna.”

Nurcan fincanı evirdi çevirdi, kaşını gözünü değiştirerek inceledi ve nihayet, “Hane temiz,” dedi hafif dalgacı bir tavırla. “Kocanın peşinde kadın madın yok şekerim... İh... Temiz... Bir-iki haber alacaksın... Onlar da önemsiz.”

Aysel kızdı. “Boşuna mı içtik ikinci kahveyi? Doğru dürüst baksana şuna... Gideceğim diye baştan savma bakma!”

“E al kendin bak...” diyen Nurcan fincanın içini gösterdi arkadaşına. “İki kuş var, bak dibinde sıkıntı yok... Yol yok.” Fincanı bırakırken ekledi: “İşte kendin de gördün!”

Aysel söylendi. “Kahve az kalmıştı! Ondan temiz çıktı.”

*

Uğur kahveden can havliyle çıkmış ve nereye gittiğini önemsemeden bir süre araba kullanmıştı. Tenha bir kafe görünce durdu ve kıyıda bir masaya oturup denize bakmaya başladı. Mektubu cebinden çıkarıp açtı. Kafeden gelen müzik tüylerini ürpertince bakalım sırada başka ne var bugün diye düşündü. *Farid Farjad*’tan *Tahtam Deb* çalarken mektubu açtı ve bir kez daha okudu:

Merhaba Uğur,

Otuz yıldan fazla oldu hiç konuşmayalı... Bunca zaman sonra sana seslenmek garip! Duyulmuştur oralarda da mutlaka, altı ay evvel babam vefat etti. Ve geçen hafta annem, babamın nasıl fedakâr, nasıl sorumlu bir adam olduğundan bahsederken öğrendim her şeyi...

Neden ayrıldığımızı şöyle ya da böyle, sonunda öğrenmek beni gerçekten rahatlattı...

Güzel anlaşmamış doğrusu... Demek okumam diye ayrıldın benden?

Demek babama tahsilli bir evlat bağışlamak için vazgeçtin bizden?

Bunu öğrenince gülsen mi ağlasam mı bilemedim. Neredeyse kırk yıldır düşünüyordum ama kırk yıl daha düşünsem yine aklıma gelmezdi bu!

Sen? Babamın sözlerinden etkilenecek ve bana karşı, aşkıma karşı babamla bir anlaşma yapacaksın?

Yıllarca bir sebep aradım... Sana binlerce mektup yazdım zihnimde... Kiminde öfkeliydim, kiminde kızgın... Ama hepsinde âşıkım...

Âşıkım sana... Ne bir başkasıyla evlenirken değişti bu gerçek ne de çocuklarımı doğururken...

Biliyor musun? Doğum sancım tuttuğunda, hep okula gittiğim ilk günü hatırladım. Hani o seni ilk gördüğüm anı... Düşmeyeyim diye elimi tuttuğun anı... O andan güç aldım...

Ah benim ilkokul kabramamım!

Nasıl da inandırmıştın beni hep elimi tutacağına!

Ne garip!

Senden... Tüm varlığımı paramparça eden senden öğrenmiştim kalp kırmamayı! Sözüne sadık kaldım Uğur, kimseyi kırmadan yaşadım...

Ve bunca yıl, oralara geldiğimde, seni görmemek için elimden geleni yaptım... Bir kez hariç hep başardım...

Sekiz yıl evvel bir temmuz günü, öğleden sonra seni çarşıda gördüm. Dünya ters yüz oldu ya o an! Oradan nasıl uzaklaştığımı hiç hatırlamıyorum... Saatlerce nefes alamadım...

Benim sensiz nefesim, hep ama hep dardı Uğur...

Ama bak! İşte şimdi geçti! Genişledi nefesim dünya kadar!

Babama ve sana teşekkürler... Doktorluğumu size borçluyum ne de olsa!

Sizse bana 'mutlu bir ömür' borçlusunuz...
Meriç

Yüzü kasılan Uğur ayağa kalktı. Bakışlarıyla sarmak ister gibi baktı denize ve kısık bir sesle sordu: “Sen hiç böyle acılaştın mı?”

*

Rafet ve Handan masadan kalkarken Mecnun gülerken yanlarına gitti. “N’oldu hanımlar, beni görünce kaçmaya mı karar verdiniz?”

“Niye kaçalım be senden?” derken güldü Rafet. “Deli çocuk!”

“Sen bana mı deli diyorsun...” Handan’ı işaret ederek ekledi: “Bu insanla tanışmışken?”

Handan Rafet’in arkasından kaşlarını kaldırıp ellerini yapma, söyleme anlamında salladı ve kadın dönünce gülümseyerek, “Pardon? Benden mi bahsediyoruz?” diye sordu.

“Handan mı?” diye sordu Rafet şaşırarak.

Mecnun Handan’la konuştuklarının başka kimse tarafından bilinmediğini anladı hemen ve boğazını temizleyerek doğal bir şekilde sözlerine devam etti. “Eveet... Hissediyorum... Handan Hanım daaa...” Gülümsedi. “Şahsen bulunduğum mertebede değilse de erişecek bir potansiyele sahip!”

“Eh... Pek de akıllı sayılmaz,” dedi Rafet gülerken.

“Sayılmam tabii... Akıllıyım dedim mi ben?” diyerek araya girdi Handan.

Rafet adamın elindeki poşete bakıp hesap sorarcasına kaşlarını kaldırdı. “Ne bu? Yeni bir top gibi geldi bana?”

“Yaşlılar öyle her işe karışmaz... Atlasım nerde?”

“Odada. Resim yapacaktım.”

Mecnun lobiye kadınlardan önce girdi ve Maral’ı görünce sıkılarak yaklaşıp selam verdi. “Merhaba Maral.”

Kız başını yazdığı şeyden kaldırmadan karşılık verdi. “Merhaba.”

O sırada içeri giren Handan adamın ona sevgi dolu bakışını ve Maral’ın ilgisiz tavrını fark etti. Mecnun konuşmasını sürdürdü. “Atlas’ı göreceğim.”

“Gööör... Odasında...”

Mecnun o sırada diğer iki kadının yaklaştığını görüp, “İyi akşamlar,” diledi.

Handan ona, “İyi akşamlar,” diye karşılık verdikten sonra samimi bir ifadeyle Maral’a da, “İyi akşamlar,” diledi.

Ve Maral’dan çok sert ve ciddi bir şekilde gelen, “Size de!” cevabı lobiye bomba gibi düştü.

Ne olduğunu anlamayan Rafet kalakaldı. Mecnun da şaşkındı.

Bu durumu sonra halletmeye karar veren Rafet hemen toparlanıp sakın bir sesle, “Maralcım, seni Handan Hanım’la tanıştırayım,” dedi. “Kendisi sen yokken geldi.”

“Merhaba,” dedi Handan içtenlikle.

“Merhaba. Bir isteğiniz var mı?”

Handan şaşırmişti ama kızın bu tavrını önemsemedi. “Yok hayır, teşekkürler,” dedi ve herkese yeniden iyi akşamlar dileyerek odasına çıkmak üzere koridora yöneldi.

Rafet arkasından seslendi: “Yemeğe incek misin?”

“Tabii ki... Kurt gibi acıktım,” dedi Handan ona bakarak ve gülümseyerek sözlerini sürdürdü. “Senin kurabiyeler çok güzel ama doyurmuyor.”

“Tamam, birlikte yeriz... Sekiz iyi mi?”

“Tamam sekiz civarı inerim.”

Bu sırada Mecnun’un Maral’a alık alık baktığını gören Rafet adamı dürttü. “Hadi hadi... Odaya... Bakalım neymiş bu top meselesi.”

*

Yannis saate bakarak yataktan kalktı, üzerine çekidüzen verdi, elini yüzünü yıkadı ve odadan çıkmak üzereyken sehpanın üzerinde duran hediyeye göz attı. Paketi açtığına bir kutuyla karşılaştı. Kutuyu açtığına içinde kırmızı renkli kalp şeklinde bir yastık gördü. Şöyle bakıp kutuyu kapadı ve başını memnuniyetsiz bir ifadeyle sağa sola sallayarak odadan çıktı.

*

Atlas kapının arkasındaki boşlukta neşeyle elindeki topu çeviriyordu.

Rafet oturduğu koltuktan seslendi: “Pek bi mutlu oldun Atlascım...” Sitemle devam etti “Sanki ben sana hiç top almıyorum.”

“Demiştin sana... Rafet kızar!”

“Kızmadı ki... Rafet sevilme istiyor, önemsenmek istiyor,” diye cevap verdi Mecnun ve koltuğundan biraz eğilip kadının yanağından makas aldı. “Yaşlılar böyledir aslanım. Mecnun sana top aldı ama ben seni daha çok seviyorum, sen de beni sev demek istiyor sana.”

“Zevzek sen de!” dedi Rafet ciddi bir ifade takınarak ve Atlas’a döndü. “Ben biliyorum onun beni ne çok sevdiğini... O da biliyor benim onu ne çok sevdiğimi.” Çocuğun yanağını sıkarak tatlılıkla ekledi: “Değil mi benim şöbiyetim?”

Atlas topu çevirmeye devam ederek kıkırdadı. “Eveeet!”

Rafet’le Mecnun güldüler.

“Rafet abla?” dedi Mecnun bir anda.

“Efendim?”

“Maral neden öyle konuştu? Niye öyle ters davrandı Handan’a?”

Dudağını bilmem anlamında büzen Rafet, “Hiç bilemiyorum... Dur bakalım... Anlarınız nasılsa...” dedi ama onun da aklını karıştırmıştı bu durum.

*

Uğur çarşıda amaçsızca yürüyordu. Birden aklına bir şey geldi ve telefonu açıp evi aradı.

“Alo?”

“Aysel, benim.”

“Ha Uğur, iyi ki aradın. Ben biraz halsizim bugün... Öğleden sonra komşular vardı, bir şeyler atıştırdık biz ama akşama bir şey pişiremedim, gelirken pide mide bir şeyler getirir misin?”

“Ben yemeğe gelmeyeceğim zaten... Haber vermek için aramıştım.”

“Niye gelmeyeceksin?” diye sordu Aysel, birden halsizliği geçmişti.

“Ekrem’le buluşacağız.”

Aysel bir an ne diyeceğini bilemedi. “İyi o zaman.”

“Sana pide yollayayım mı?”

“İstemem pide mide!” dedi Aysel ters bir şekilde.

“Peki, bekleme beni, geç gelirim. Halin yok madem, sen de erkenden yat. Hadi sana iyi akşamlar.”

“Sana da...” Aysel telefonu kapadıktan sonra sinirlenerek koltuğa attı kendini. “Sen demesen erken yatmayacaktım! İyi ki dedin! Keyif bağışlıyor sanki bana!”

*

Handan odaya girer girmez kendini yatağa attı ve biraz uzandıktan sonra laptopunu açtı. Müzik programını rastgele çalması için ayarladıktan sonra e-postasına girdi ve gelen postalar arasında Ayça’nın ismini görüp mesajını hemen okudu:

Handan ablacım,

Ablamın fotoğraf makinesini elime alıp açabildim nihayet! Çektiği son fotoğrafları yolluyorum.

N'olur kendine iyi bak.

Seni çok seviyorum.

Ayça

Handan fotoğrafları indirip bakmaya başladı. İlk fotoğrafta yere düşürdüğü elma şekerinin ardından üzüntüyle bakan dört-beş yaşlarında bir çocuk vardı. Üzüntüsü fotoğrafta yaşıyordu sanki. Annesi ise yola devam etmesi için ona elini uzatmıştı ama bambaşka bir âlemde gibiydi.

Sonra Karanfil'de birkaç dükkân ve sokak geldi ekrana. Bir diğer fotoğraf ise Handan'ın gülümsemesine neden oldu: Güneş'le yine Karanfil'delerdi ve kafa kafaya vermiş gülüyorlardı.

Handan bir sonraki fotoğrafta Güneş'i tek başına gülerken gördü ve iyi ki çektim bu gülüşü diye düşündü.

Falci kadının olduğu on-on beş tane fotoğrafa arka arkaya bakarken bilgisayarda *Mobsen Namjoo*'dan *Shirin* çalmaya başlayınca tesadüfe bak diye düşünerek son fotoğrafa tıkladı: Falci kadının yüzündeki kırışıklıklar çok belirgindi... Kadın gözlerinden fıskıran yeşil bir üzüntüyle bakıyordu... Bu bakış...

O anda kadının Güneş'e söyledikleri yankılandı Handan'ın zihninde:

"Yolun açık olsun be kızım... Yolun ışıksun..."

Titreten parmaklarıyla geri gidip Güneş'in olduğu tek fotoğrafı buldu. Eliyle ekranı sevip yüzünde müthiş bir özlem ifadesiyle ona bakarken gözleri doldu. Müziğin sesini açtı ve yatağın üzerine kapanıp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

*

Uğur'la Ekrem aynı yıl doğmuşlardı ve o zamandan beri de arkadaşlardı. Meyhanenin kuytu bir köşesine geçmiş, meze eşliğinde rakı içerek sohbet ediyorlardı. *Müzeyyen Senar* hafif bir tonda *Benzemez Kimse Sana* diyordu.

Gençken herkes kardeş zannederdi onları. İkisi de kumral ve kahverengi gözlüydü. Ekrem orta boylu ve yapılı sayılan Uğur'dan biraz daha uzun ve zayıftı. Yıllar geçtikçe ikisinin de saçları biraz dökülmüştü. Askerlik çağına kadar aynı mahallede yaşamışlardı. Aileleri de komşuluğun ötesinde yakındı.

Uğur'u dikkatle dinleyen Ekrem başını yana eğerek konuştu. "Vayyy beee..." Kadehini kaldırıırken iç geçirdi. "Neredeyse kırk senedir tek başına bir aşk taşıyan kadına içelim... Meriç'e!" Kadeh tokuşturduktan sonra üzgün görünen arkadaşının omzuna dostça vurdu. "Uğur be... Yirmi yıl var belki biz bu konuyu hiç açmadık. Hep merak ettim. Hiç mi pişman olmadın o zaman Meriç'in babasını dinlediğine?"

"Hıh..." dedi Uğur.

"Hiç mi?"

"Yav Ekrem, ne diyorsun sen? Her gün pişman oldum. Hem de her gün! Sanki Meriç'ten farklı mı yaşadım bunca seneyi? Ama..."

"Ama ne?"

Uğur derin bir iç çekti. "Ama o zaman yirmi yaşındasın... Toysun... Baban ölmüş, kalmış bütün işler sırtına. Baban hastayken zaten ortaokuldan ayrılmak zorunda kalmışsın... Ve bir adam her gün gelip kızının hayatını mahvettiğini söylüyor... Her gün! Kızının parlak geleceğini yok ettiğini söylüyor..."

Ekrem anlayışla başını sallayarak onu dinliyordu.

"Ve sürekli senin okumadığından dem vuruyor... Davul dengi dengine diyor..." Acıyla gülümsedi. "Davulla insanın ne ilgisi var diye düşünebilir misin o zaman? Aklına gelir mi?"

Ekrem arkadaşının üzüntüsünü paylaşarak rakısından bir yudum aldı. “Çok haklısın beee... Ben olsam ben de aynısını yapardım.”

“Ve bilir misin sen de?”

“Neyi?”

“Büyüklerin gücünü... Küçüklere kendini ne kadar güvensiz, ne kadar suçlu hissettirebileceklerini?”

“Bilmem mi?” Güldü. “Eve yarım saat geç gitsem öyle nutuklar dinlerdim ki dünyanın en kötü insanı olduğuma karar verirdim.”

“Onlar basit suçlardı bir de... Sevmek dediğin hırsızlıktan, berduşluktan beter bir suçtu!”

“Hiç sorma yaaa!” dedi Ekrem hayretle başını sallayarak. Bir an süren sessizlikten sonra sordu: “Eeee? N’oldu şimdi? Kim mutlu?”

“Hiç kimse... Bir tek Hüseyin Bey mutluydu, o da öldü.”

Ekrem konuşulanları bir sonuca bağladı. “Hep büyüklerin yüzünden.”

“Yooo... Orda dur! Asıl hata insanın kendisinde. Herkesin hayatının sorumluluğu kendine ait Ekrem. İyi düşün... Asıl hata bende!”

“Ne yapabiliirdin ki?”

“Daha cesur olabilirdim,” dedi Uğur pişmanlıkla. “Meriç kadar cesur olamadım! Onun gibi meydan okuyamadım... O babasına kafa tuttu, babası onu hiçbir şekilde etkileyemedi ama aynı adam gelip bana kendimi berbat hissettirdi, suçlu hissettirdi.” Bir an duraksadı. “Çünkü *ben* buna izin verdim! Ben bu aşka onun gibi sahip çıkamadım...” İç geçirerek içkisinden bir yudum aldı. “Beni acıtan gerçek bu!”

Uğur’u teselli edecek bir söz bulamayan Ekrem kendini çalan parçaya bıraktı: *Kapıldım Gidiyorum Bahıtının Rüzgârına...*

*

Handan şık giyinmiş ve ağlamaktan şişen gözlerini kamufle edecek kadar koyu bir makyaj yapmıştı. Salona girdiğinde Rafet’e bakındı. Onun Yannis ve Atlas’la aynı masada oturduğunu görünce yanlarına gitti. “İyi akşamlar, beklettim mi?”

“Yok yok, şimdi oturduk,” dedi Rafet.

“Ben de davetsiz misafir,” dedi Yannis çekingen bir şekilde gülümseyerek.

“Olur mu hiç? Çok sevindim.”

Bu cevapla adamın ne kadar mutlu olduğu Rafet’in gözünden kaçmadı.

Siparişlerini beklerlerken Handan Mecnun’u sorunca Atlas bu önemli soruya ciddiyetle cevap verdi. “Gitti ama yarın yine gelecek.”

“Biliyoooo,” dedi Handan coşkuyla. “Birlikte benim evime gideceğiz, bahçeme bakacak.”

Atlas gözleri parlayarak Rafet’e döndü. “Ben de gidebilir miyim babanne?”

“Oğlum onların işi gücü olacak... Sen ayak bağı olursun.”

Çocuk merakla sordu: “Ayak bağı ne demek?”

Rafet gözlerini devirerek açıklamaya başladı. “Ayak bağı...” Biraz düşündü. “Engel demek, ayak bağı olursun demek... Yani onların işine engel olursun demek.”

Atlas bu açıklamayı aklına yazıp, “Niye?” diye sordu.

Rafet tam cevap vereceksen Handan araya girip, “Neden engel olsun Rafet abla? Yardım eder,” dedi gülümseyerek. “Atlas da bahçıvan değil mi?”

Atlas hemen farkı hatırlattı. “İh... Ben bahçıvan yardımcısıyım. Mecnun’a yardım ederim... Bi de çiçekleri sularım.”

Gülüşüler.

Atlas bazen büyükleri hiç anlamıyordu, söylediğinde gülünecek ne vardı şimdi? Oysa bazen çok komik şeyler söylüyordu ama kimse gülmüyordu. Neyse dedi kendi kendine ve Yannis’e dönerek o gün yaptıklarından bahsetmek istedi. Bu önemli bir konuydu ve adam onun yaptığı işlere önem veriyordu. “Biz bugün Mecnun’la bir sürü menekşe diktik. Hem de bir sürü... Hercia menekşeler.”

Yannis gülerek düzeltti. ‘‘Hercia mı, hercai mi?’’

Onlar konuŖurken Rafet Handan’ın gözlerini fark etti ve usulca sordu: ‘‘Ağladın mı sen?’’

Handan baŖını eğerek gülümsedi. ‘‘Biraz...’’

‘‘Benim yüzümden!’’

‘‘Yoo yoo... nemli değil hem... İyi geldi bana...’’ diye fısıldadı Handan ve o sırada Yannis’le Atlas’ın olduğu tarafa baktı. Adamın Atlas’la konuŖurken kendisine baktığını gördü, birkaç saniye bakıŖları kilitlendi.

Tam o anda, ‘‘Hayırdır inŖallah...’’ diyen Rafet’e yöneldi tüm bakıŖlar.

Rafet salonun kapısından hıŖımla girip üzerine doğru gelen Aysel’e bakıyordu ŖaŖkın bir halde.